

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (trzecia izba)

z dnia 6 grudnia 2012 r. *

Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy — Uregulowanie krajowe — Pomoc przyznawana urzędnikom w przypadku choroby — Dyrektywa 2000/78/WE — Artykuł 3 — Zakres stosowania — Pojęcie wynagrodzenia

W sprawach połączonych C-124/11, C-125/11 i C-143/11

mających za przedmiot wnioski o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożone przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) postanowieniami z dnia 28 października 2010 r., które wpłynęły do Trybunału w dniach 9 i 24 marca 2011 r., w postępowaniach:

Bundesrepublik Deutschland

przeciwko

Karen Dittrich (C-124/11),

Bundesrepublik Deutschland

przeciwko

Robertowi Klinkemu (C-125/11),

oraz

Jörg-Detlef Müller

przeciwko

Bundesrepublik Deutschland (C-143/11),

TRYBUNAŁ (trzecia izba),

w składzie: K. Lenaerts, pełniący obowiązki prezesa trzeciej izby, E. Juhász, G. Arestis, T. von Danwitz i D. Šváby (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: P. Cruz Villalón,

sekretarz: K. Malaček, administrator,

uwzględniając etap pisemny postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 3 maja 2012 r.,

* Język postępowania: niemiecki.

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu K. Dittrich, R. Klinkego i J.D. Müllera przez D. Siegfrieda, Rechtsanwalt,
- w imieniu rządu niemieckiego przez M. Dohmena, działającego w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez J. Enegrena i S. Grünheid, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 28 czerwca 2012 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczą wykładni dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 303, s. 16).
- 2 Wnioski te zostały przedstawione w ramach sporów między urzędnikami federalnymi a Bundesrepublik Deutschland w przedmiocie zwrotu kosztów leczenia ich partnerów życiowych lub uwzględnienia tych ostatnich w ramach pomocy wypłacanej urzędnikom federalnym w przypadku choroby (zwanej dalej „omawianą pomocą”).

Ramy prawne

Prawo Unii

- 3 Motyw 13 dyrektywy 2000/78 stanowi:

„Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do uregulowań w zakresie zabezpieczenia społecznego i ochrony socjalnej, których korzyści nie są tożsame z dochodami w znaczeniu nadanym temu terminowi do celów stosowania artykułu 141 traktatu WE, ani do wszelkiego rodzaju płatności dokonywanych przez państwo, których celem jest dostęp do zatrudnienia lub utrzymanie zatrudnienia”.

- 4 Artykuł 1 dyrektywy 2000/78 przewiduje:

„Celem niniejszej dyrektywy jest wyznaczenie ogólnych ram dla walki z dyskryminacją ze względu na religię lub przekonania, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną w odniesieniu do zatrudnienia i pracy w celu realizacji w państwach członkowskich zasady równego traktowania”.

- 5 Artykuł 2 dyrektywy 2000/78 stanowi:

„1. Do celów niniejszej dyrektywy »zasada równego traktowania« oznacza brak jakichkolwiek form bezpośredniej lub pośredniej dyskryminacji z przyczyn określonych w art. 1.

2. Do celów ust. 1:

- a) dyskryminacja bezpośrednia występuje, w przypadku gdy osobę traktuje się mniej przychylnie niż traktuje się, traktowano lub traktowano by inną osobę w porównywalnej sytuacji, z jakiegokolwiek przyczyny wymienionej w art. 1;

[...]”.

- 6 Artykuł 3 dyrektywy 2000/78 definiuje zakres stosowania tego aktu w następujący sposób:

„1. W granicach kompetencji Wspólnoty niniejszą dyrektywę stosuje się do wszystkich osób, zarówno sektora publicznego, jak i prywatnego, włącznie z instytucjami publicznymi, w odniesieniu do:

[...]

- c) warunków zatrudnienia i pracy, łącznie z warunkami zwalniania i wynagradzania;

[...]

3. Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do wszelkiego rodzaju płatności dokonanych z systemów publicznych lub podobnych, włączając w to systemy zabezpieczenia społecznego i ochrony socjalnej.

[...]”.

Prawo niemieckie

Ustawa o rejestrowanych związkach partnerskich

- 7 Paragraf 1 ust. 1 Gesetz über die Eingetragene Lebenspartnerschaft (ustawy o rejestrowanych związkach partnerskich) z dnia 16 lutego 2001 r. (BGB1. I, s. 266), zmienionej ostatnio przez § 7 ustawy z dnia 6 lipca 2009 r. (BGB1. I, s. 1696) (zwanej dalej „LPartG”) przewiduje:

„Dwie osoby tej samej płci zawierają związek partnerski poprzez osobiste i złożone w obecności obu stron przed kierownikiem urzędu stanu cywilnego oświadczenie o wstąpieniu w rejestrowany związek partnerski (partnerzy zarejestrowani). Oświadczenia nie mogą zostać złożone pod warunkiem lub z zastrzeżeniem terminu”.

- 8 Paragraf 5 LPartG, zatytułowany „Obowiązek przyczyniania się do zaspokajania potrzeb wspólnoty partnerskiej”, precyzuje:

„Partnerzy zarejestrowani zobowiązani są wzajemnie do przyczyniania się w odpowiedni sposób do zaspokajania potrzeb wspólnoty partnerskiej [...]”.

Przepisy krajowe dotyczące pomocy otrzymywanej przez urzędników federalnych

- 9 Przysługujące urzędnikom federalnym uprawnienie do otrzymywania pomocy w przypadku choroby, potrzeby zapewnienia opieki i macierzyństwa zostało ustanowione w Bundesbeamtengesetz (niemieckiej ustawie o urzędnikach federalnych, zwanej dalej „BBG”).

- 10 Paragraf 80 BBG w brzmieniu obowiązującym w chwili wystąpienia przez skarżących w postępowaniu głównym z wnioskami o przyznanie pomocy stanowił:

„1. Pomoc przyznawana jest

- 1) urzędnikom uprawnionym do pobierania wynagrodzenia lub pozostającym na urlopie wychowawczym;
- 2) emerytom uprawnionym do pobierania świadczenia emerytalnego;

[...]

Pomoc przyznawana jest także z tytułu wydatków poniesionych przez małżonka uprawnionego, pod warunkiem że małżonek ten nie pobiera wynagrodzenia pozwalającego mu na pozostawanie niezależnym ekonomicznie, jak również z tytułu wydatków poniesionych przez dzieci pozostające na utrzymaniu uprawnionego, które podlegają uwzględnieniu do celów dodatku rodzinnego wypłacanego na podstawie Bundesbesoldungsgesetz (ustawy federalnej o wynagrodzeniach urzędniczych) [...].

2. Co do zasady zwrotowi podlegają wydatki konieczne i uzasadnione z ekonomicznego punktu widzenia:

1) w przypadku choroby i potrzeby zapewnienia opieki;

[...]

3. Pomoc przyznawana jest w formie zwrotu minimum 50% wydatków podlegających zwrotowi [...].

4. Bundesministerium des Innern (ministerstwo spraw wewnętrznych) ustala [...] w drodze rozporządzenia szczegółowe warunki przyznawania pomocy [...].

11 Do chwili wejścia w życie Verordnung über Beihilfe in Krankheits-, Pflege- und Geburtsfällen (Bundesbeihilfeverordnung) z dnia 13 lutego 2009 r. (rozporządzenia w sprawie pomocy w przypadku choroby, potrzeby zapewnienia opieki i macierzyństwa; BGB1. I S 326, zwanego dalej „BBhV”) warunki przyznawania takiej pomocy były regulowane przez Allgemeine Verwaltungsvorschriften für Beihilfen in Krankheits-, Pflege- und Geburtsfällen (Beihilfenvorschriften) (przepisy administracyjne dotyczące pomocy w przypadku choroby, potrzeby zapewnienia opieki i macierzyństwa, zwane dalej „BhV”).

12 BhV zostały uchylone, ponieważ regulowały dziedzinę zastrzeżoną dla ustawy, jednak nadal znajdowały zastosowanie do wydatków poniesionych przed dniem 14 lutego 2009 r., datą wejścia w życie BBhV. Na mocy § 3 BhV krąg członków rodziny uprawnionego, którym przysługiwała pomoc, obejmował małżonka i dzieci pozostające na jego utrzymaniu, natomiast nie osoby, z którymi uprawniony pozostawał w zarejestrowanym związku partnerskim.

13 Paragraf 1 BBhV stanowi:

„Niniejsze rozporządzenie reguluje przyznanie pomocy w ustawowo określonych przypadkach. Pomoc uzupełnia indywidualną profilaktykę zdrowotną, która co do zasady winna być pokrywana z bieżących dochodów”.

14 Paragraf 2 BBhV brzmi następująco:

„Uprawnieni do otrzymania pomocy

1. Z zastrzeżeniem ust. 2–5 uprawnienie do otrzymania pomocy przysługuje każdemu, kto w dniu wykonania świadczenia jest:

1) urzędnikiem;

2) osobą pobierającą emeryturę urzędniczą; lub

3) byłym urzędnikiem.

2. Uprawnienie do otrzymania pomocy zakłada ponadto, że osobie uprawnionej przysługuje wynagrodzenie, uposażenie, wynagrodzenie za staż, emerytura, świadczenie pomostowe, renta rodzinna, alimenty [...] lub dodatek przejściowy [...]. Na roszczenie o przyznanie pomocy nie ma wpływu fakt pozostawania na urlopie bezpłatnym zgodnie z Sonderurlaubsverordnung (rozporządzeniem w sprawie urlopów specjalnych), o ile urlop ten nie przekracza miesiąca.

[...]”.

- 15 Paragraf 4 BBhV, określając szczegółowo członków rodziny spełniających kryteria do celów otrzymania pomocy, przewiduje:

„Pomoc może przysługiwać małżonkowi uprawnionego, pod warunkiem że całkowita wysokość jego dochodów nie przekracza [...] 17 000 EUR.

[...]”.

- 16 Paragraf 46 BBhV, zatytułowany „Obliczanie pomocy”, stanowi:

„1. Pomoc przyznawana jest w formie procentowej części (stawka obliczeniowa) podlegających zwrotowi kosztów poniesionych przez uprawnionego i uwzględnionych członków jego rodziny [...].

2. Z zastrzeżeniem ust. 3 stawka obliczeniowa wynosi

- 1) 50% dla uprawnionego;
 - 2) 70% dla osób pobierających emeryturę i rentę, z wyjątkiem sierot;
 - 3) 70% dla uwzględnionego małżonka; oraz
 - 4) 80% dla uwzględnionych dzieci i sierot.
3. Stawka obliczeniowa przysługująca uprawnionemu wynosi 70%, jeżeli posiada on na utrzymaniu dwoje dzieci lub więcej [...]”.

- 17 Paragraf 80 ust. 1 zdanie trzecie BBG został zmieniony z mocą wsteczną od dnia 1 stycznia 2009 r. ustawą z dnia 14 listopada 2011 r. (BGBl. I, s. 2219) i zalicza odtąd do kręgu członków rodziny uwzględnianych do celów otrzymania pomocy także partnerów życiowych. Paragraf 4 ust. 1 i § 46 ust. 2 pkt 3 BBhV również zostały zmienione z mocą wsteczną od dnia 14 lutego 2009 r.

Spory w postępowaniach głównych i pytanie prejudycjalne

- 18 Skarżący w postępowaniach głównych, których dotyczą sprawy C-124/11 i C-125/11, urzędnicy federalni, bezskutecznie ubiegali się o przyznanie przez Bundesrepublik Deutschland pomocy w odniesieniu do kosztów leczenia poniesionych przez ich partnerów życiowych w rozumieniu LPartG w grudniu 2004 r. i w listopadzie 2005 r.
- 19 Wyrokami wydanymi, odpowiednio, w dniach 16 czerwca i 26 maja 2009 r. Verwaltungsgericht Berlin uwzględnił skargi wniesione na decyzje odmowne, stwierdzając, że chociaż prawo do otrzymania omawianej pomocy nie wynika z BhV, ponieważ przepisy te nie włączają partnerów życiowych do kręgu członków rodziny podlegających uwzględnieniu do celów tej pomocy, wypływa ono jednak z dyrektywy 2000/78.

- 20 Sąd ten uznał bowiem, że orzecznictwo Trybunału (wyrok z dnia 1 kwietnia 2008 r. w sprawie C-267/06 Maruko, Zb.Orz. s. I-1757) nie pozostawia wątpliwości, iż pomoc przyznawana urzędnikom w przypadku choroby może zostać zakwalifikowana jako „wynagrodzenie” w rozumieniu tej dyrektywy. W tym zakresie podkreślił on, że omawiana pomoc przyznawana jest wyłącznie z racji zatrudnienia, a nie jako świadczenie z powszechnego publicznego systemu zabezpieczenia społecznego lub ochrony socjalnej, o czym świadczą wzajemne relacje między omawianą pomocą a właściwym dla zajmowanego stanowiska wynagrodzeniem urzędnika.
- 21 Skarżący w postępowaniu głównym, którego dotyczy sprawa C-143/11, emerytowany urzędnik federalny, wystąpił w lipcu 2006 r. o uwzględnienie swojego partnera życiowego do celów przyznania omawianej pomocy, co spotkało się z odmową ze strony pozwanej w postępowaniu głównym.
- 22 Wniesione przez skarżącego w postępowaniu głównym powództwo o ustalenie, że w zakresie prawa do pomocy partner powinien być traktowany jak małżonek, pozostało bezskuteczne w dwóch instancjach. Sąd odwoławczy uznał w szczególności, że nie doszło do naruszenia dyrektywy 2000/78, ponieważ w kontekście przyznania pomocy partnerowi skarżący w postępowaniu głównym nie znajduje się w sytuacji porównywalnej z sytuacją małżonka.
- 23 W trzech postępowaniach głównych strony, których żądania oddalono, wniosły „Revision” do Bundesverwaltungsgericht.
- 24 Sąd odsyłający wskazuje, że na podstawie BhV wnioskodawcy w każdej ze spraw głównych nie mogą żądać przyznania omawianej pomocy już z tego tylko względu, że ich partnerzy życiowi – w przeciwieństwie do małżonków – nie zaliczają się do członków rodziny spełniających kryteria otrzymania pomocy.
- 25 Sąd odsyłający precyzuje ponadto, że w przypadku gdyby omawiana pomoc była objęta zakresem stosowania dyrektywy 2000/78, wnioskodawcy w sprawach głównych mieliby prawo do uzyskania tej pomocy. Na podstawie tej dyrektywy bowiem jednakowe traktowanie urzędników pozostających w związku partnerskim i tych, którzy zawarli małżeństwo, byłoby nakazane, ponieważ w zakresie wnioskowanej pomocy sytuacja partnera życiowego jest porównywalna z sytuacją małżonka.
- 26 Sąd a quo ma jednak pewne wątpliwości co do tego, czy omawianą pomoc należy uznać za element wynagrodzenia w rozumieniu art. 157 TFUE, objęty zakresem stosowania dyrektywy 2000/78, czy za świadczenie z powszechnego publicznego systemu zabezpieczenia społecznego lub ochrony socjalnej, lub inne, podobne mu świadczenie, które byłoby wykluczone z zakresu stosowania tej dyrektywy.
- 27 W tym zakresie sąd odsyłający podkreśla, że w przypadku omawianej pomocy nie zostały w pełni spełnione kryteria zdefiniowane przez Trybunał w ramach systemów emerytalnych celem odróżnienia świadczeń emerytalnych wypłacanych z systemu zabezpieczenia społecznego pracowników od świadczeń wypłacanych z publicznego systemu zabezpieczenia społecznego. Uważa on ponadto, że owe kryteria nie są właściwe w odniesieniu do systemów ochrony w przypadku choroby.
- 28 W tych okolicznościach Bundesverwaltungsgericht postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy dyrektywa Rady 2000/78 ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy znajduje zastosowanie do krajowych przepisów dotyczących przyznawania pomocy urzędnikom w przypadkach choroby (»Beihilfe«)?”.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

- 29 W swym pytaniu, identycznym w przypadku każdej ze spraw głównych, sąd odsyłający dąży zasadniczo do ustalenia, czy pomoc przysługująca urzędnikom w przypadku choroby, taka jak ta przyznawana urzędnikom w Bundesrepublik Deutschland na podstawie ustawy o urzędnikach federalnych, objęta jest zakresem stosowania dyrektywy 2000/78.
- 30 Z art. 3 ust. 1 lit. c) i z art. 3 ust. 3 dyrektywy 2000/78 wynika, że stosuje się ona do wszystkich osób, zarówno z sektora publicznego, jak i prywatnego, włącznie z instytucjami publicznymi, w odniesieniu do między innymi warunków wynagradzania oraz że nie znajduje zastosowania do wszelkiego rodzaju płatności dokonanych z systemów publicznych lub podobnych, włączając w to systemy zabezpieczenia społecznego i ochrony socjalnej.
- 31 Jak orzekł już Trybunał w przeszłości, zakres stosowania dyrektywy 2000/78 w świetle jej art. 3 ust. 1 lit. c) i art. 3 ust. 3 w związku z motywem 13 tego aktu należy rozumieć w ten sposób, że nie obejmuje on systemów zabezpieczenia społecznego i ochrony socjalnej, z przypadku których korzyści nie są tożsame z „wynagrodzeniem” w znaczeniu nadanym temu terminowi do celów stosowania art. 157 TFUE (ww. wyrok w sprawie Maruko, pkt 41; wyrok z dnia 10 maja 2011 r. w sprawie C-147/08 Römer, Zb.Orz. s. I-3591, pkt 32).
- 32 Stąd art. 3 ust. 3 dyrektywy 2000/78 nie może podlegać wykładni, zgodnie z którą świadczenie pieniężne wypłacane urzędnikowi w przypadku choroby, które stanowi „wynagrodzenie” w rozumieniu art. 157 TFUE, pozostawałoby poza zakresem stosowania tej dyrektywy (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Römer, pkt 33).
- 33 Należy zatem ustalić, czy świadczenie pieniężne otrzymywane z tytułu systemu ochrony w przypadku choroby, takiego jak ten ustanowiony dla niemieckich urzędników federalnych, może być utożsamiane z „wynagrodzeniem” w rozumieniu art. 157 TFUE.
- 34 Zgodnie z art. 157 ust. 2 TFUE przez wynagrodzenie rozumie się zwykłą podstawową lub minimalną płacę albo uposażenie oraz wszystkie inne korzyści w gotówce lub w naturze, otrzymywane przez pracownika bezpośrednio lub pośrednio, z racji zatrudnienia, od pracodawcy.
- 35 Co się tyczy, po pierwsze, materialnego elementu wynagrodzenia, z orzecznictwa Trybunału wynika, że pojęcie wynagrodzenia w rozumieniu art. 157 TFUE podlega wykładni rozszerzającej. Obejmuje ono w szczególności wszystkie korzyści w gotówce lub w naturze, obecne lub przyszłe, otrzymywane przez pracownika od pracodawcy bezpośrednio lub pośrednio z racji zatrudnienia, niezależnie od tego, czy są one wypłacane z tytułu umowy o pracę, z mocy uregulowań ustawowych, czy też według uznania (zob. wyroki: z dnia 4 czerwca 1992 r. w sprawie C-360/90 Bötzel, Rec. s. I-3589, pkt 12; z dnia 9 lutego 1999 r. w sprawie C-167/97 Seymour-Smith i Perez, Rec. s. I-623, pkt 29).
- 36 Świadczenie pieniężne, takie jak pomoc wypłacana niemieckim urzędnikom federalnym w przypadku choroby, z którego tytułu pokrywane jest od 50% do 80% podlegających zwrotowi wydatków na leczenie poniesionych przez urzędnika lub niektórych członków jego rodziny, należy zatem z materialnego punktu widzenia do pojęcia wynagrodzenia w rozumieniu art. 157 TFUE.
- 37 Po drugie, należy zbadać, czy omawiana pomoc jest wypłacana urzędnikowi z racji jego zatrudnienia. Z utrwalonego orzecznictwa wynika bowiem, że do celów dokonania oceny, czy świadczenie wchodzi w zakres stosowania art. 157 TFUE, decydujące znaczenie może mieć jedynie kryterium wywiedzione ze stwierdzenia, że świadczenie jest wypłacane pracownikowi z racji stosunku pracy, tym bardziej że jest to jedyne kryterium wywiedzione z samego brzmienia tego postanowienia (zob. w odniesieniu do świadczenia emerytalnego ww. wyrok w sprawie Maruko, pkt 46 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 38 Szczególne kryteria wypracowane przez Trybunał w celu dokonania oceny kwalifikacji świadczenia emerytalnego jako wynagrodzenia w rozumieniu art. 157 TFUE, zwłaszcza te, według których wspomniane świadczenie musi zależeć bezpośrednio od przepracowanego okresu, a jego wysokość musi być obliczana na podstawie ostatniego wynagrodzenia (zob. ww. wyrok w sprawie Maruko, pkt 48 i przytoczone tam orzecznictwo), są ze swej strony pozbawione znaczenia w przypadku świadczenia takiego jak to będące przedmiotem sprawy w postępowaniu głównym, które nie ma na celu zapewnienia zainteresowanemu pochodnego dochodu po ustaniu stosunku pracy, a służy pokryciu wydatków na leczenie poniesionych w trakcie trwania tego stosunku lub po jego ustaniu.
- 39 Jak wskazał rzecznik generalny w pkt 45 opinii, wspomniany w pkt 37 niniejszego wyroku element kauzalny jest w rozpatrywanym tu przypadku obecny. W istocie omawiana pomoc jest przyznawana wyłącznie niemieckim urzędnikom lub byłym urzędnikom federalnym, którzy stanowią szczególną kategorię pracowników (zob. podobnie wyrok z dnia 13 listopada 2008 r. w sprawie C-46/07 Komisja przeciwko Włochom, pkt 40 i przytoczone tam orzecznictwo), na podstawie łączącego ich z państwem stosunku zatrudnienia. Wspomniana pomoc wydaje się zatem nierozzerwalnie związana ze statusem niemieckiego urzędnika federalnego i zgodnie z § 2 ust. 2 BBhV uzyskanie jej zależy od pobierania przez uprawnionego wynagrodzenia lub innego ekwiwalentnego świadczenia. Związek między omawianą pomocą a stosunkiem zatrudnienia wynika także z faktu, że w myśl tego przepisu urzędnik, który przebywa na urlopie bezpłatnym, nie może korzystać z tej pomocy, jeżeli urlop jest dłuższy niż miesiąc.
- 40 Po trzecie, z brzmienia art. 157 TFUE wynika, że świadczenie otrzymywane przez pracownika z racji jego zatrudnienia stanowi „wynagrodzenie” w rozumieniu tego postanowienia jedynie wówczas, gdy wypłacane jest ono przez samego pracodawcę.
- 41 Co się tyczy spraw w postępowaniach głównych, podkreślana przez sąd odsyłający okoliczność, że omawiana pomoc jest regulowana ustawą i nie stanowi uzupełnienia dla świadczenia socjalnego przysługującego na podstawie przepisów o charakterze generalnym, nie może podważyć uznania za wynagrodzenie świadczenia wypłacanego przez państwo jako pracodawcę z tytułu stosunku zatrudnienia (zob. podobnie wyroki: z dnia 28 września 1994 r. w sprawie C-7/93 Beune, Rec. s. I-4471, pkt 26–29, 37; z dnia 29 listopada 2001 r. w sprawie C-366/99 Griesmar, Rec. s. I-9383, pkt 37; a także z dnia 12 września 2002 r. w sprawie C-351/00 Niemi, Rec. s. I-7007, pkt 41, 42).
- 42 Z informacji dostarczonych przez wnioskodawców w postępowaniach głównych, jak również przez Bundesrepublik Deutschland w odpowiedzi na wystosowane przez Trybunał pytanie na piśmie wynika bowiem, że omawiana pomoc jest finansowana przez daną administrację państwową, działającą w charakterze pracodawcy, w związku z wydatkami ponoszonymi przez personel, a nie z budżetu zabezpieczenia socjalnego. Do sądu krajowego należy niemniej obowiązek sprawdzenia, czy jest tak faktycznie.
- 43 Zważywszy na powyższe, odpowiedź na zadane pytanie powinna brzmieć: art. 3 ust. 1 lit. c) i art. 3 ust. 3 dyrektywy 2000/78 należy interpretować w ten sposób, że pomoc przyznawana urzędnikom w przypadku choroby, taka jak ta przysługująca urzędnikom Bundesrepublik Deutschland na podstawie ustawy o urzędnikach federalnych, należy do zakresu stosowania wspomnianej dyrektywy, jeżeli finansowanie tej pomocy ciąży na państwie jako pracodawcy publicznym, która to okoliczność winna zostać zweryfikowana przez sąd krajowy.

W przedmiocie kosztów

- 44 Dla stron w postępowaniach głównych niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniach głównych, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (trzecia izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 3 ust. 1 lit. c) i art. 3 ust. 3 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy interpretować w ten sposób, że pomoc przyznawana urzędnikom w przypadku choroby, taka jak ta przysługująca urzędnikom Bundesrepublik Deutschland na podstawie ustawy o urzędnikach federalnych (Bundesbeamtengesetz), należy do zakresu stosowania wspomnianej dyrektywy, jeżeli finansowanie tej pomocy ciąży na państwie jako pracodawcy publicznym, która to okoliczność winna zostać zweryfikowana przez sąd krajowy.

Podpisy